

متن پرسش

سلام استاد: در مورد تشکیل صندوق های نیکوکاری در روستا برایم سوالی پیش اومده. در اسلام اینطور که بنده فهمیدم فرهنگ انفاق یک بسته جامع با لوازم و اقتضائات خاص خودش است که اهداف خاصی را از جمله تعالی شخص انفاق کننده را دنبال می کند. اما احساس می کنم یکی از مسائلی که اسلام در فرهنگ انفاق به دنبال اون بوده اینه که انفاق کننده نیز خود طعم انفاق کردن را بچشد که این طعم و لذت هم موجب انگیزه ای برای انفاق بیشتر و هم موجب رشد و تعالی روح انفاق کننده است. احساس بنده اینه که باید در کنار تشکیلاتی کردن مسأله انفاق در جامعه مواظب آسیب های اجتماعی و فرهنگی اون که همانا صدمه زدن به خود فرهنگ انفاق است نیز باشیم که چه بسا در بلند مدت همین کارهای تشکیلاتی موجب کم رنگ شدن مسأله انفاق در جامعه شود. بنده احساس می کنم باید در کنار این کار تشکیلاتی که البته لازم هم است به اون فرهنگ جامع انفاق در جامعه نیز پردازیم. فرهنگی که مردم را خود به خود وارد چرخه انفاق می کند و طعم و لذت کمک کردن را می چشند و به عبارتی تبدیل به سبک زندگی مردم شود. نظر جنابعالی چیست؟! ممنون استاد. اگر در آثار خودتون و دیگران به این مطلب نیز اشاره ای شده ممنون میشم اشاره کنید تا بیشتر تحقیق کنم.

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: کاملاً سخن درستی است حتی تا می شود باید خود انسان وارد شود و غیر مستقیم کمک کند که آن فرد مستحق نفهمد از کجا به او کمک شده است. فکر نمی کنم مطلب به صورت خاص در نوشته های بنده باشد، ولی روح مطلب را در توصیه های حضرت مولا «علیه السلام» به فرزندشان امام حسن «علیه السلام» در کتاب «فرزند؛ این چنین باید بود» می توانید دنبال کنید. موفق باشید